

Scénář k rozhlasové reportáži - KAREL VOPLAKAL

Pamětník: 17:50 - 17:52 *Můj první průšvih byl, že jsem dostal pětku z chemie.*
17:57 - 18:02 *A to mě možná povzbudilo, že jsem se začal učit, a že jsem jí přišel na chuť.*

1. vstup (Sofie): To bylo možná dobře, protože se z Karla Voplakala stal významný český chemik. Ze svého studia si odnesl jednu zábavnou historku.

Pamětník: 21:38 - 21:40 *My jsme měli profesora Wichterle.*
22:04 - 22:12 *Vypadal mladě, takovej fešák a sympatickej člověk, spíš na studenta. Ale byl to profesor.*
22:15 - 22:18 *No a on se na nás přišel podívat, my jsme měli dělat laboratorní práce.*
23:09 - 23:33 *A tak se díval pobaveně. Měl ruce v kapsách a kluk říkal - co tady čumíš, pojd' mi pomoci. On ho neznal. No a profesor šel, kluk byl spokojenej a řek, tak ti d', máš to u mě. On odešel a holka, co byla vedle něho, povídá, víš kdo to byl? To byl Wichterle sám osobně.*

2. vstup (Sofie): Po ukončení studia na vysoké škole začal Karel Voplakal pracovat v čokoládovně.

Pamětník: 1:24 - 1:36 *Když jsem dostal umístěnku do čokoládovny, která fungovala v Děčíně, jmenovala se Diana. Tam se vyráběly výborný dezerty a čokolády. Já jsem tam byl technologem*
1:43 - 1:50 *.. a to byla moc zajímavá práce, akorát v tom bylo riziko, že budu hodně tlustej, protože jsem mohl, dokonce jsem musel ochutnávat.*

3. vstup (Sofie): Karel Voplakal se oženil a se svou ženou má tři děti. Největší strach měl o svého syna při okupaci v roce 1968. Syn byl v tu dobu u známých na venkově. Rozhodl se pro něj jet a když zjistil, že je v pořádku a v bezpečí, musel se vrátit do Prahy ještě před desátou hodinou.

Pamětník: 1:05:42 - 1:05:44 *A když jsem přijel do Prahy, tak už tam byla tma.*
1:05:48 - 1:05:50 *Ty ulice byly úplně pustý, nesvítily ani lampy*
1:05:54 - 1:05:56 *Občas přešel nějaký ten tank.*
1:06:03 - 1:06:13 *Ani tramvaje nejezdily, já jsem si říkal, jak se dostanu domů z Těšnova. Protože bylo hlášeno, že od desíti hodin večer je stanný právo, že se nesmí bejt na ulicích.*
1:06:14 - 1:06:16 *Když mě tam chytanou, tak mě zastřelí.*
1:06:20 - 1:06:22 *Tak jsem musel utíkat pěšky.*

1:06:31 - 1:06:33 *Přijel jsem domů, akorát houkalo deset hodin.*

4. vstup (Sofie): Karel Voplakal měl štěstí, že ještě před Sametovou revolucí pracovní cestoval po Evropě. Nejvíc se mu líbilo v Itálii. A jak prožíval samotnou revoluci?

Pamětník: 1:01:56 -1:02:09 *V průvodu dětí jsem nebyl, ale moje tři děti v tom průvodu studentským byly. A stalo se to právě na moje narozeniny a oni prostě věděli, že musej bejt večer doma na oslavu.*

1:02:14 - 1:02:29 *Byli v tom průvodu na Národní třídě a najednou bylo nevim šest hodin a oni řekli - my už musíme domů, abychom byli v sedm doma. No tak odešli, prostě. A to bylo v posledních chvílích, kdy se to ještě dalo. Pak to uzavřeli.*

5. vstup (Sofie): Karel Voplakal se v současnosti ve svých 86 letech učí jazyky, peče a chodí na přednášky. Co považuje za svůj největší úspěch?

Pamětník: 50:12 - 50:16 *No já bych řekl teda takovej markantní viditelnej bylo to, že jsem udělal toho kandidáta věd.*

6. vstup (Sofie): Za svoji práci dostal bronzovou medaili od České akademie zemědělských věd.